

faar en Medsættelse af 1,800 Kr. Det vil altsaa ses, at den engelske Indtægtsstat aldeles ikke berører de mindre velstillede Klasser i England. Jeg ved nu meget vel, at vore Forhold ikke ere analoge med de engelske, og jeg agter heller ikke at gøre nogen Henstilling om at gaa blot tilnærmelsesvis saa vidt, men over for disse Tal forekommer det mig rigtigt, at de af Regeringen foreslaaede Uddrag af fra 6 til 900 — det sidste i Tilfælde af, at der var større Familie — synes saa overordentlig lave, at jeg meget vil henstille til dem, der skulle stille ny Forslag i denne Sag, at rykke denne Grænse saaledes op, at de meget lidet velstillede ikke komme til at betale noget. Hvis dette ordnes, kan maaske ogsaa Spørgsmaalet om Fradragsretten for Børnene dermed helt bortfalde. Hvis man kom til, at 1,000 Kr. eller helst 1,200 Kr. skulde være Skattefri, vilde dette Spørgsmaal næppe behøve at drages frem. Had Selvangivelses-spørgsmaalet angaar, er jeg ikke af samme Mening som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds. Jeg mener, at naar vi komme til en Indtægtsstat til Staten bør vi, uagtet jeg erkender, at der kan være adskillige Betæneligheder derved, af Retfærdighedsgrunde gaa over til at paalægge Selvangivelse, som man jo ogsaa har adopteret andre Steder, og som i Virkeligheden er det eneste System, der borger for, at Befolkningen som Helhed kommer til at betale denne Skat paa ensartet Maade. Derimod er jeg enig med det ærede Medlem i, at der ikke er nogen Anledning til at fritage nogen Del af Befolkningen for at benytte Selvangivelse. Jeg ser ikke, det er tilstrækkeligt motiveret, at Personer med mindre Indtægter ikke ogsaa skulle opgive disses Størrelse, og det forekommer mig, at over for de mindre Bestillingsmænd, med Hensyn til hvem Autoriteterne ligefrem skulle give en Indberetning om, hvad disse laab Lønnede Folk have, vil der finde en Afgivelse Sted, som i Virkeligheden vil fremtræde som en Uretfærdighed. Jeg ser ikke, hvorfor i det hele taget Folk, som have mindre Indtægter, ikke lige saa godt skulde kunne opgive dem, som de, der have større Indtægter. Forholdene ere jo i Virkeligheden nærmest simple for de førstes Bedkommende end for de sidstes. Underledes stiller jeg mig rigtigt nok i Spørgsmaalet om Selvangivelse for Formuens Bedkommende. Jeg er af den Mening, at den uproductive Formue vil det næsten slet ikke være muligt for de paagældende Personer at ansætte. Jeg skal ikke dvæle derved, det synes jo næsten, som om der i den Henseende er Enighed i Salen om, at det vil være en ganske overordentlig

vanstelig Sag, endog saa at berolige sin egen Samvittighed i saa Henseende. Men jeg vil sige, at selv om vi komme bort fra disse Vansteligheder ved at skære f. Eks. Fordringen om den uproductive Formuebestatning bort fra Lovforslaget, saa kan jeg dog ikke se rettere, end at den specificerede Formueangivelse har sine store Ulemper og Betæneligheder, hvad enten vi leve under fredelige Forhold her i Landet eller ulikhelligvis skulde komme under Krigsforhold. Jeg kan ikke se rettere, end at den Omstændighed, at der for hver Mand i Landet lægges en specificeret Fortegnelse over, hvad han ejer, er en overordentlig betænelig Sag, og desuden kommer der jo slet ikke noget Udbytte frem, som staar i Forhold til det Arbejde, som paalægges Borgerne i Anledning af denne Formuestat. En Mand med 100,000 Kr. i Formue skal levere en specificeret Fortegnelse over, hvad han har, for at Staten kan faa 30 Kr. af ham om Aaret; jeg tror nok, at mange hellere vilde give 50—60 Kr., hvis de kunde blive fri for at skrive denne Specification. Denne Fordring stilles heller ikke andre Steder; jeg ved oprigtig talt ikke, hvorfra Regeringen har hentet Forbillede til sit Forslag til denne Formuestat. Denne Formuestat anses jeg for at være det svageste Punkt i Lovforslaget. I Tyskland fordrer man ikke nogen specificeret Angivelse af Formuen, man fordrer overhovedet ikke nogen Angivelse af Formuen. Man bestatter ifølge særlig Lov den Indtægt af Formue, som man allerede har faaet opgivet gennem Indtægtsstatteoven, som forlanger, at Indtægt af Formuen skal opgives med et særskilt Beløb, uagtet dette jo i Henhold til sidstnævnte Lov ikke bestattes anderledes end anden Indtægt. Regeringen siger selv, at man ønsker at ramme Indkomsten af Formue paa dobbelt Maade ligesom i Preussen, men man rammer ogsaa anden Formueindkomst ved den Skat, som er foreslaaet, fordi man har ogsaa taget den uproductive Formue med. Hvis man vil opnaa det samme som Preussen, saa maa man gøre det ligesom i Preussen, hvor man bestatter det særlige Udbytte af Formuen, det vil i alt Fald være mindre byrdefuldt og mindre betæneligt end den Fordring, her stilles. Smidlertid, hvis man vilde ordne denne Formuestat saaledes, tror jeg, den alligevel vilde blive ganske overordentlig upopulær, langt mere end den Indtægtsstat, over for hvilken man her i Salen har udtalt Frygt for, at den vilde blive meget ilde lidt af Befolkningen. Jeg holder ikke af Formuestaten, det tilstaar jeg, og jeg vilde meget hellere have, at man skulde have gaaet en ganske anden Vej. Jeg mener,